

Adevărul creștin

Ce cere Domnul
Dumnezeu de la noi

Viața veșnică

Călător prin Valea Plângerii

Încercarea credinței voastre

Iertarea datoriei
și datoria de a ierta

Relațiile dintre băieți și fete

Nr. 2 | 11

Aprilie - Iunie

Cuprins

**3 Din valea deznădejdiei,
pe culmea bucuriei**

Nicolae Vlaicu

**5 Ce cere Domnul Dumnezeu
de la noi**

Dumitru Cornilescu, traducere Petru Ion

7 Păziți de puterea lui Dumnezeu

Teodor Popescu

8 Călător prin Valea Plângerii

Dan Mircea Popa

9 Umblarea pe ape

Mihai Socoteanu

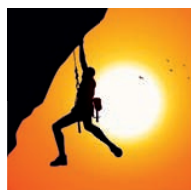

11 Viața veșnică

Teodor Toculeț

13 Duhul Sfânt - O Persoană care lucrează

Gheorghe Cornilescu

14 Încercarea credinței voastre

Teodor Popescu

15 Iertarea datoriei, și datoria de a ierta

Daniel Dumitrescu

**28 Relațiile dintre băieți și fete
- o perspectivă biblică**

Emanuel Vilciu

23 Legile tăcerii

24 Floarea Ta, Isus

Nicolae Moldoveanu

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:

Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:

Horia Azimioară, Daniel Dumitrescu,
Ion Petru, Dan Mircea Popa,
Mihai Socoteanu, Ortansa Stângă, Teodor
Toculeț, Emanuel Vilciu, Nicolae Vlaicu

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 2 /2011, Aprilie - Iunie.

Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

Biserica Evanghelică Română

Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52

București

Email: ber@rdsmail.ro

www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

Din valea deznădejdiei, pe culmea bucuriei

Cunosc un om, acum în Hristos, care în urmă cu șaptesprezece ani s-a întâlnit cu Dumnezeu și, ca atâția alții, a cunoscut și el iertarea și pacea prin credință. Dar n-a rămas în dragostea Domnului și Mântuitorului său și, la chemarea irezistibilă a poftelor pe care le avea altădată, s-a întors la felul lui deșert de viațuire pe care l-a moștenit de la părinți. Cu el s-a împlinit zicala adevărată: „câinele s-a întors la ce vârsase și scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă“ (2 Petru 2:22)

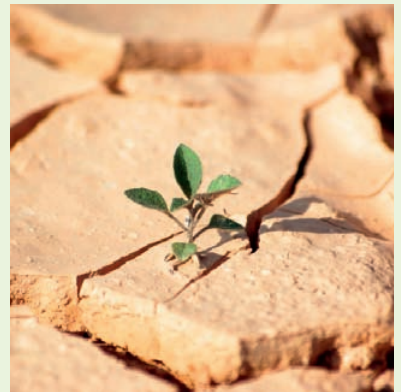
Neavând rădăcini adânci în credință, nu s-a putut împotrivi, dar nu aceasta a fost vina lui cea mai mare, ci aceea că, neavând nașterea din nou, a îndrăznit să intre la masa de aducere-aminte a jertfei Domnului Isus, dând dovadă de o cutezanță păcătoasă ce urma să aibă efecte înfricoșătoare pentru el, punându-i în pericol chiar viața.

De la o vreme, mâna Domnului a început să apese asupra lui cu atâta putere că avea să-și piardă pacea minții și să ajungă în pragul nebuniei. Gândul sinuciderii începea să prindă contururi tot mai clare în mintea și în inima lui. A încercat din greu să se împotrivească acelei puteri uluitoare care îl copleșea. Timp de doi ani avea să fie pacientul unui spital de boli neuropsihice, unde a fost internat ca urmare a mai multor tentative de sinucidere.

Stând în spitalul acela, într-un salon cu gratii la geamuri și lacăt la ușă, printre

oameni cu mintea rătăcită, în curând avea să plângă cu lacrimi amare. Dacă ar fi adevărată părerea unora că iadul s-ar afla pe pământ, atunci un salon cu alienați mintal este un asemenea loc. Ce loc îngrozitor! Printre acei oameni era unul care, cât era ziua de lungă, se plimba de colo-colo, că te mirai cum de nu obosește. Din când în când se oprea în loc, bolborosind niște cuvinte numai de el înțelese, ca apoi s-o ia din nou de la capăt. Dacă cineva îl întreba ce face, răspundea totdeauna cu aceleași invariabile cuvinte: „*Dacă aș avea un pistol m-aș împușca!*“ O, și cum mai râdem noi uneori de oamenii cu mintea rătăcită, fără să ne pese de ce este în sufletele lor și de dramele pe care le trăiesc!

Clipe de coșmar a petrecut în locul acela, unde neliniștea și deznădejdea pluteau în aer ca ceva greu, apăsător, adâncindu-l și mai mult în starea de depresie în care se găsea. Oriunde s-ar fi uitat, întâlnea numai priviri pierdute. „*Doamne, unde am ajuns? Ce caut eu aici?*“ Dintre multele întrebări pe care începuse să și le pună, acestea îl chinuiau cel mai tare. Când un om ia viața altui om se cheamă ucigaș și este stigmatizat de societate, dar când atentează la propria sa viață,

având mintea deranjată, se numește sinucigaș. Amândouă aceste fapte săvârșite împotriva vieții, în esență, înseamnă același lucru: crimă!

Cât de mult își dorea să scape din starea aceea îngrozitoare, când neliniștea și deznădejdea își fluturau peste el aripile lor negre, de nu mai întrezărea nicio licărire de speranță, nicio ieșire, decât ... sinuciderea!

Zilele se scurgeau unele după altele, încet, dureros de încet, de parcă își aștepta condamnarea la moarte, o condamnare care nu mai venea. Săptămâni și luni de-a rândul, suflete scumpe s-au rugat pentru el, dar totul părea zadarnic...

Dar într-o zi, când nimeni nu se mai aștepta, când nimeni nu mai credea, a venit... IZBĂVIREA. Acela care locuiește în locuri înalte și în sfințenie și care încă îl mai iubea, din înălțimea cerului,

dincolo de stele, totdeauna avusese privirile îndreptate spre el și a vegheat asupra lui. Și, într-o revărsare de har, îndurare și milă, cum numai din partea lui Dumnezeu poate veni, cu puterea Lui coplesitoare l-a smuls din valea adâncă a deznădejdii și pe aripi de har și de credință l-a înălțat pe culmea bucuriei pe care astăzi zburdă, lăudând și slăvind pe Dumnezeu pentru că S-a îndurat de el.

Așa cum probabil ai bănuț de la început, omul acela este, adică am fost... eu! Și astăzi sunt fratele tău, dar nu omul fățarnic de altădată, ci UN OM NOU ÎN HRISTOS. „*Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi*“ (2 Corinteni 5:17).

Am scris aceste lucruri spre slava lui Dumnezeu, pentru că m-a iubit atât de mult, măcar că a

trebuit să mă pedepsească în felul acesta, dar a făcut-o cu unicul gând de a mă face părtaș sfințeniei Sale.

Și mai am un motiv pentru care am așternut pe hârtie aceste rânduri. Printre noi sunt unii care zic că sunt creștini, și nu sunt, se înșală. Cu gura Îl mărturisesc pe Domnul Isus, dar cu faptele Îl tăgăduiesc. Și așa făceam eu altădată! Fără nici cea mai mică urmă de bun-simț, teamă sau sfială, stau printre noi la masa de aducere-aminte a jertfei Domnului Isus ca „*niște stânci ascunse... ca niște nori fără apă mânați încoace și încolo de vânturi... ca niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați*“ (Iuda 12).

Dragul meu, dacă ești cumva în această stare, te rog fierbinte, în Numele Domnului Isus, **OPREȘTE-TE!** Nu mai veni la masa Domnului! Cercetează-te în lumina Cuvântului! Pocăiește-te!

Și când vei fi eliberat, având certitudinea că ești un copil al lui Dumnezeu născut din nou, atunci vino din nou printre cei răscumpărați și spălați cu sângele Lui, ca să împlinești dorința Domnului Isus de a sta la masa Lui, spre amintirea Lui. Nu pot să te asigur că Domnul, care a procedat cu mine astfel, va proceda și cu tine la fel. El este suveran și „*face ce vrea*“ (Daniel 4:35). Mă îngrozește însă gândul că tu vei merge pe acest drum al necinstirii Lui până în ziua judecății... Atunci El te va întâmpina cu teribilele cuvinte: „*Niciodată nu te-am cunoscut, depărtează-te de la Mine...*“ (Matei 7:23). Ce te vei face atunci? „*Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!*“ (Evrei 10:31)

Domnul să dea tuturor celor care ne-am pus nădejdea în El, harul unei vieți curate și sfinte, ca să putem rămâne în dragostea Lui și, în curăție de inimă, să așteptăm FERICITA NOASTRĂ NĂDEJDE.

RECUPERĂRI

Sub acest generic, dorim să publicăm în paginile acestei reviste o serie de scrieri inedite - pentru cei mai mulți dintre cititorii creștini din România - ale pionierilor trezirii spirituale de la începutul secolului XX: Dumitru Cornilescu, Teodor Popescu, Gheorghe Cornilescu sau Emil Constantinescu.

Redacția

RECUPERĂRI

Dumitru Cornilescu

Ce cere Domnul Dumnezeu de la noi?

Iosua 1:1-8

„Trăiesc eu zi de zi, fiind conștient că fiecare moment al vieții mele este un plus sau un minus pentru formarea caracterului meu etern?”

Căile lui Dumnezeu cu noi sunt foarte diferite. Dar un lucru rămâne valabil pentru toți, anume faptul că Dumnezeu dorește cu tot dinadinsul să ne atragă spre El pe fiecare dintre noi, având un singur scop, acela de a ne folosi în slujba Lui.

Ce cere așadar Dumnezeu de la copiii Lui, de la cei care urmează pe Domnul Isus ?

În cartea Iosua ni se arată acest lucru foarte clar. Copiii ai lui Dumnezeu fiind, este important, în primul rând, să acceptăm ceea ce dorește El să facem. Când Domnul Isus cheamă pe un om credincios și îi spune: „Te vreau pentru slujba mea!”, potrivit este un singur răspuns: „Da, Doamne, iată-mă, preiau această lucrare din mâna Ta!”

Iosua era un tânăr căruia Dumnezeu i-a dat

o lucrare deosebită, iar lucrarea la care El l-a chemat era mare și dificilă. El urma să ducă poporul Israel, poporul ales al lui Dumnezeu în țara promisă. Cu siguranță lui Iosua îi era teamă, această lucrare îl copleșea, el nu știa cum să ducă la îndeplinire această lucrare. În versetul 2 al capitolului 1, Domnul Dumnezeu vine la el și îi spune foarte simplu: **Scoală-te și mergi...!** Când avem ca și Iosua siguranța că Dumnezeu ne dă o lucrare, trebuie întotdeauna să ascultăm în smerenie și să ne supunem. Convinși fiind că lucrarea este din partea Lui, nu este normal să ne punem întrebări privind complexitatea lucrării pe care El ne-o dă. Nu trebuie nici să acționăm în mod firesc, făcând tot felul de calcule, de planuri, căutând să estimăm cu mintea calea ce o vom străbate. Ne cheamă Domnul ?! Ceea ce avem în primul rând de făcut este să urmăm chemarea, fără a contesta.

Apoi, este necesar să ne legăm și să ne ținem cu bucurie și încredere de promisiunile pe care Dumnezeu ni le face.

Dacă am spus lui Dumnezeu un **da**, rostit cu hotărâre, El va răspunde exprimând promisiunile Lui de har și binecuvântare.

Aceasta a experimentat Iosua. Dumnezeu îi spune în versetele de la 3 la 6: „*Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise. Ținutul vostru se va întinde de la pustie și Liban până la râul cel mare, râul Eufrat, toată țara Hetiților, și până la marea cea mare, spre apusul soarelui. Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da.*”

Realizăm noi că la **da**-ul nostru rostit cu hotărâre înaintea lui Dumnezeu El reacționează rostind promisiunile Sale de har și binecuvântare? El Își ține Cuvântul. El este și va fi de partea noastră prin toate situațiile prin care trecem și va urma să trecem. Partea noastră este să Îi acordăm toată încrederea. Pot veni dificultățile! El ne va călăuzi și ne va scoate biruitori din ele. Vom trăi minuni văzând cum El conduce totul spre bine. De fapt lucrarea este a Lui, iar inițiativa chemării noastre în lucrare este tot a Lui. De aceea, El, Cel Atotputernic, spune: „*nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi ...*”. În versetele 6 și 7 ne este arătată o altă condiție pe care trebuie să o îndeplinim pentru a putea fi de folos în slujba Domnului Isus. Numai cine este ascultător pas cu pas este capabil să lucreze pentru Dumnezeu: „*Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da.*”

Dumnezeu va împlini în viața noastră promisiunile Lui numai atunci când îi suntem pe deplin ascultători, indiferent de situația prin care El îngăduie să trecem. Numai mergând cu exactitate pe drumul indicat de El vom fi mulțumiți și fericiți în slujba Sa. Aceasta este, de asemenea, o condiție preliminară ca El să ne dăruiască reușita în toate lucrurile pe care le avem de făcut. În versetul 8 se spune ca o concluzie valabilă și pentru noi: „*Cartea aceasta a legii (deci Cuvântul lui Dumnezeu), să nu se*

depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune.” Este, așadar, o altă condiție ce garantează succesul în slujba lui Dumnezeu, și anume de pune Cuvântul Său ca temelie a vieții noastre. Puterea, răbdarea, pacea de care avem nevoie în fiecare zi pentru a îndeplini toate sarcinile pe care ni le dă Domnul Isus le găsim numai în Sfânta Scriptură. Strângând în inimile noastre Cuvântul lui Dumnezeu și cugetând la El, omul nostru launtric se va fortifica permanent, deciziile pe care le vom lua vor fi inspirate de Duhul lui Dumnezeu, și astfel vom împlini nu voia noastră, ci voia lui Dumnezeu.

O, dacă am renunța la „*eul*” nostru și la toate șovăielile, când este vorba să acceptăm chemarea Domnului Isus și dacă am rosti un **da** hotărât la această chemare! Iar dacă vom fi făcut deja aceasta, urmează să ne ținem strâns legați de El prin Cuvântul Său, rămânând astfel și numai în acest fel credincioșii Lui întreaga noastră viață! Dacă ne vom încrede în promisiunile Lui, fiind astfel ascultători numai de El pe toate căile pe care ne conduce, El ne va face, prin harul pe care ni-l dăruiește, tot mai capabili pentru slujba la care ne-a chemat. Iar Cuvântul Său, care va mișca în permanență sufletele noastre, ne va face capabili să adevărim în vremuri ca acestea, prin viața pe care o vom trăi, existența unui creștinism plin de putere. Atunci și numai atunci vom putea și noi experimenta ceea ce confirmă Iosua în capitolul 21 versetul 45: „*Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui Israel Domnul, nici una n-a rămas neîmplinită: toate s-au împlinit.*”

Fiind copii ai lui Dumnezeu, vom proclama cu siguranță acest lucru atunci când vom fi cu Domnul Isus în casa Tatălui.

Traducere de Petru Ion - petru.deutsch@yahoo.

Nota traducătorului:

Articol preluat cu permisiune din revista „Unter dem Kreuz“ („Sub cruce“) nr. 5 din 30 ianuarie 1938 - Ländli - Elveția.

Păziți de puterea lui Dumnezeu

1 Petru 1:5

După cum moștenirea este păstrată în ceruri pentru credincioși, tot așa credincioșii înșiși sunt păstrați: „Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu“ (v. 5). Dacă n-ar fi un astfel de cuvânt și altele la fel cu el, n-am putea să avem o siguranță nezguduită. Știm că avem în noi o fire păcătoasă, iar în afară de noi avem lumea cu ale ei apucături și mai avem și un rău vrăjmaș. O mulțime de încercări și ispite pot să aducă oricând căderea celui credincios. Aici însă spune că puterea lui Dumnezeu ne păstrează pentru moștenirea care ne este păstrată. Cuvântul acesta este plin de mângâiere, este o făgăduință scumpă dată celor credincioși.

Face să ne gândim cât de scumpi suntem înaintea Domnului! Nu v-ați gândit toți la lucrul acesta, știu. V-ați gândit, și cu drept cuvânt, la slăbiciunile și păcatele noastre. Dar după ce te-ai întors la Dumnezeu și esti născut din nou, și Duhul adeverește împreună cu duhul tău că ești un copil al lui Dumnezeu, atunci te știi iubit de El și scump înaintea Lui.

Negreșit, nu suntem decât niște furnici pe pământ, niște boabe de nisip fără nicio însemnătate. Ce suntem noi față de însemnătatea acestui univers? Ce suntem noi ca să ne bage Dumnezeu în seamă? Cu toate acestea, iată, El Se ocupă de noi. Dacă nu S-ar ocupa de noi El, Însuși Dumnezeu, nimeni n-ar mai fi mântuit... ”Dar de unde știi că Îi suntem scumpi? mă veți întreba. De aici, din Cuvânt, și din viața altora. Aceasta o știe orice copil al lui Dumnezeu, nu este un secret împărtășit numai unora. Dumnezeu ne iubește pe totii, fără deosebire; fiecare copil al lui Dumnezeu zice despre sine: „Pe mine m-a iubit și mă iubește parcă mai mult!“

O credincioasă care s-a căsătorit nu de mult zicea: „Oh, Domnul nostru este așa de bun cu noi, că parcă numai de noi doi Se ocupă!“

Iubirea lui Dumnezeu o cunoaștem și din prețel pe care l-a dat pentru noi. Să presupunem că ai multe lucruri în casă; care din ele va fi mai

prețios? Desigur, cel ce te-a costat mai mult. Și credinciosul știe că pentru el s-a dat un preț mare, neînchipuit de mare: chiar Domnul Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru noi, sângele Lui este prețul cu care am fost răscumpărați. Pentru prețul acesta pe care l-a dat Dumnezeu pentru noi suntem scumpi înaintea Lui și suntem păziți de puterea lui Dumnezeu.

Mai este încă ceva: celor credincioși Dumnezeu le-a dat Duhul Sfânt, care locuiește în ei ca în niște temple. Duhul Sfânt este Mângâietorul, Cel ce ne supraveghează și ne călăuzește. Duhul Sfânt ne spune: Asta Îmi place, asta nu; asta este ce trebuie, aceea nu; vorba asta să n-o spui, căci Mă întristezi...” Și tot așa, în orice împrejurare, la fiecare pas, la fiecare vorbă. Apostolul Pavel zice: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt.“ Duhul Sfânt trebuie să fie slobod să lucreze în noi căci, dacă Îl întristăm, de unde să mai căpătăm mângâiere?

Deci suntem scumpi înaintea lui Dumnezeu: întâi, pentru că El este iubire; al doilea, fiindcă a dat un preț mare, nespun de mare pentru noi; al treilea, fiindcă ne-a dat pe Duhul Sfânt ca să locuiască în noi ca în niște temple, să ne învețe și să ne conducă în tot adevărul.

„Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință.“ Credința te pune în legătură cu El, tulpina, tu fiind mlădița.

„Pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile din urmă“. Aici este vorba de mântuirea pe care o va vedea pământul, când Domnul Hristos va veni. Ca unor credincioși dintre evrei, apostolul Petru le spune că va veni timpul când toate vor fi puse sub stăpânirea Domnului Hristos. Chiar natura, care suspină și așteaptă să vadă slava copiilor lui Dumnezeu, chiar și ea va fi schimbată într-un fel cum nici nu ne poate trece prin minte. Mântuirea aceasta de la urmă va fi arătată atunci când Domnul Isus Hristos Se va descoperi ca Soarele neprihănit și va aduce tămăduirea sub aripile Lui (Mal. 4.2). ***

Călător prin Valea Plângerii

„Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea.

Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare“ (Ps. 84:5-6)

Valea Plângerii este locul unde te afli acum împreună cu mine, locul unde trăiești aici alături de ceilalți... Ai venit să călătorești prin Valea Plângerii aici și acum, în aceste timpuri, fără voia ta, dar cu *un rost*. Nu știu eu care este rostul venirii tale acum în Valea Plângerii. Rostul ți l-a dat Dumnezeu când a hotărât să vii aici... Știi doar că rostul tău este unic și diferit de al celorlalți...

Tu nu ai venit aici să strângi comorile din Valea Plângerii ... pentru că ele sunt de aici și aici rămân ... Tu ai venit să aduci aici comorile de Sus...

Tu nu ai venit în Valea Plângerii ca să iei lucrurile pe care le găsești aici... pentru că lucrurile de aici sunt trecătoare și nu le vei putea lua dincolo...

Tu ai venit să aduci lucrurile de Sus...

Tu nu ai venit în Valea Plângerii ca să faci totul numai din frică... pentru că frica de aici nu a fost pregătită pentru tine... Tu ai venit aici să faci totul cu încredere în Cel de Sus.

Tu nu ai venit în Valea Plângerii să plângi cu lacrimile celor de aici... Tu ai venit aici să schimbi plânsul în bucurie.

Tu nu ai venit în Valea Plângerii să păstrezi ceea

ce găsești aici... pentru că tot ceea ce ai găsit aici tot aici se va prăpădi.... Tu ai venit aici să dăruiești tot ce ți-a dat Tatăl ca să dăruiești.

Tu nu ai venit în Valea Plângerii ca să cauți modele de supraviețuire ... Tu ai venit aici să

oferi un model de viață și de pregătire pentru Cer.

Tu nu ai venit în Valea Plângerii ca să trăiești veșnic aici... Tu ai venit aici ca să îți pregătești veșnicia.

Toate acestea nu ți le spun eu, ci Cel care a trecut înaintea ta prin Valea Plângerii ... Cel care nu a strâns comori, nu a luat lucruri de aici, nu a făcut nimic din frică și nu a căutat modele... Și tot El îți spune că tu poți prefaca această Vale a Plângerii într-un loc plin de izvoare... nu

izvoare de lacrimi, de nemulțumire, de lăcomie, de invidie... ci în izvoare pline de viață pentru Viața veșnică pentru cei care sunt călători, ca și tine, prin Valea Plângerii...

Ești în trecere... Valea Plângerii nu este Acasă... Valea Plângerii este un loc unde ai venit cu un rost, acela de a continua ce a început Dumnezeu aici cu oamenii și pentru sufletele lor...

Nu ai venit aici ca Valea Plângerii să te schimbe pe tine...ci ca tu să prefaci Valea Plângerii „într-un loc plin de izvoare“. Și vei reuși acest lucru numai dacă îți pui tăria în Dumnezeu și numai dacă în inima ta locuiește încrederea în El.

Umblarea pe ape

Viața pe pământ a Domnului Isus Hristos a fost marcată de natura Sa duală, ca om și Dumnezeu. În trup, ca om, El a simțit ce înseamnă foamea (Marcu 11:12), setea și oboseala (Ioan 4: 6), plânsul și bucuria (Ioan 11: 35, Ioan 2:1-12), pentru a enumera doar câteva dintre aceste aspecte, iar ca Dumnezeu Și-a manifestat din plin divinitatea, prin viața, lucrările și învierea Sa. Una dintre manifestările divinității Sale este și umblarea pe mare (Matei 14: 22-36).

Legea atracției universale a lui Newton se aplică și omului, atrăgându-l spre pământ. Țărâna la țărână trage! (*Genesa 3:19 „căci țărână ești și în țărână te vei întoarce“*). Omul nenăscut din nou, omul adamic, va dori totdeauna țărâna, aspectele firești ale lumii acesteia, care vor governa cu putere viața lui și-l vor ține rob.

Umblarea pe mare a Domnului Hristos ne învață că în viața Lui governa o altă lege, nu legea pământului, ci legea atracției cerești. El venise din cer, Îl oglindea pe Tatăl în viață,

avea comuniune permanentă cu Tatăl și urma să se întoarcă în cer, El – Cel ceresc, noi – cei pământești, El – Cel de sus, noi – cei de jos!

În viața credinciosului guvernează aceeași lege, legea atracției spre lucrurile cerești. El dorește cerul, cugetă la lucrurile de sus, are cetățenia în ceruri, casa și răsplata lui sunt sus și, mai presus de toate, așteaptă cu ardoare revenirea Domnului Hristos, când Îl vom vedea față în față. Toate acestea pentru că legea duhului de viață în Hristos Isus ne-a izbăvit de legea pământului și a morții și ne-a racordat viața și inima la cer.

Sub aspectul de trăire creștină, *de facto*, creștinul duhovnicesc va fi guvernat de Duhul Sfânt, va fi atras de și spre Hristos (Ioan 12: 32) în tot ceea ce face. Legile

firești vor fi străine de viața lui, iar Domnul Hristos este reflectat și proslăvit în el. Un astfel de credincios va reedita exemplul Domnului Hristos de a umbla pe ape.

Iov a fost trecut prin cuptorul suferinței extreme, iar soția lui l-a îndemnat să-l blesteme pe Dumnezeu. Legea firească nu acceptă suferința, disciplina, nu vede toate lucrurile venind de la Dumnezeu, nu se supune vocii lui Dumnezeu. Iov nu a fost guvernat de această lege firească, pământescă, ci L-a binecuvântat pe Dumnezeu, el era atras de și spre Dumnezeu.

David fugea de fiul sau Absalom, iar Șimei îl blestema și arunca cu pietre după David. Legea firească, dorința de răzbunare spunea prin Abișai: „Lasă-mă, te rog, să mă duc să-i tai capul“ (2 Samuel 16:9). David însă, omul după inima lui Dumnezeu, era condus de o altă lege, care-l atrăgea spre cer și lua toate lucrurile din mâna lui Dumnezeu. El avea să spună: „Dacă blestemă înseamnă că Domnul i-a zis: «Blestemă pe David!»“. David, un om care „umbla pe ape“!

El nu era depășit de încercare, nu se „scufundă“ în ea, ci se ridică deasupra ei, lăsând în urmă un exemplu de smerenie și credincioșie față de Domnul Său.

În gradina Ghetsimani, într-o situație de constrângere, Petru scoate sabia și lovește. Era reacția firescului, pământescului din Petru. Domnul Hristos trăia după altă lege, legea cerească, și avea să-i spună lui Petru: „Bagă-ți sabia în teacă!“.

Iată trei exemple în care, în aceleași împrejurări, oamenii duhovnicești reflectă cerul, iar oamenii firești reflectă tiparul pământului.

Când în mijlocul frământărilor ce domină lumea aceasta, tu poți să stai liniștit având pacea lui Dumnezeu, de fapt „umbli pe ape“. Poate

cineva te-a jignit și nu ai răspuns cu aceeași monedă, ci te-ai rugat și ai binecuvântat; atunci cu siguranță „ai umblat pe ape“. Când cineva ți-a făcut rău, într-un fel sau altul, și poate ai avut ocazia să-i întorci același rău și totuși nu ai făcut-o, ci i-ai arătat bunătatea, ca roadă a Duhului, atunci „ai umblat pe ape“.

Ce lege guvernează viața ta, iubite cititor? Legea pământului care te trage în jos și te cufundă în supărare, nemulțumire, cărtire, vorbire de rău, iuțime, strigare, mânie, îngrijorare etc., sau legea Duhului de viață în Hristos Isus, care te trage spre cer, te eliberează de toate acestea și pășești prin credință peste aceste lucruri, ridicându-te deasupra lor.

Să ne ajute Dumnezeu ca umblarea pe ape sub aspect spiritual să nu fie excepția vieții noastre, ci regula și dominantă, spre slava lui Dumnezeu și binele nostru!

*„Când în mijlocul
frământărilor ce
domină lumea aceasta,
tu poți să stai liniștit
având pacea lui
Dumnezeu, de fapt
«umbli pe ape».“*

Viața veșnică

Mulți creștini au citit și au auzit sintagma *viața veșnică*. Dar problema este: cunoaștem cu adevărat sensul acestor cuvinte, le înțelegem, le pătrundem cu adevărat sensul real și profund?

În Vechiul Testament nu întâlnim această expresie. Oamenii nu știau că există, deci nu știau ce înseamnă.

Trist este însă că nici astăzi, după 2000 de ani de creștinism, cei mai mulți credincioși nu știu ce înseamnă viața veșnică. Dacă îi întrebă ce este ea, cele mai multe răspunsuri vor fi de felul *să trăiești pentru totdeauna, să trăiești pentru eternitate*. Este adevărat, dar nu este răspunsul complet, ci doar jumătate din el sau poate mai puțin.

Să observăm ce vorbește Scriptura despre viața veșnică:

În Evanghelia după Matei este relatată o întâmplare în care un tânăr bogat vine la Domnul Isus și Îl întreabă: *ce bine să fac ca să am viața veșnică? Răspunsul Domnului parcă sună ciudat:*

Binele este Unul singur. Vom înțelege pe parcurs răspunsul Domnului Isus. (Matei 19:16,17)

În Ioan 17:3 Domnul Isus definește El Înșuși viața veșnică: *Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.*

Deci aceasta este viața veșnică. Cu cât Îl cunoști mai bine și mai profund pe Dumnezeu, cu atât ai viață veșnică mai multă. Dar, se ridică o întrebare: poți avea viață veșnică mai multă sau mai puțină?

Să vedem ce crede apostolul Pavel:

În 1 Timotei 6:12, Pavel îl îndeamnă pe Timotei:

Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică, la care ai fost chemat.

Timotei era credincios de cel puțin 20 de ani. Apostolul ne spune că din pruncie cunoștea Sfintele Scripturi. Când îi scrie această epistolă, Timotei avea cam 40 de ani. Oare ce înțelege el de aici? Dar noi, dacă am primi o asemenea scrisoare, ce am înțelege? Când Îl primești pe Domnul Isus în inimă, primești toată viața veșnică?

Când ne adâncim în cercetarea Scripturilor prin lumina Duhului Sfânt atunci înțelegem răspunsul Domnului din Matei 19:17 și ce vrea să spună Domnul Isus în Ioan: viața veșnică este o problemă de cunoaștere, și anume cunoașterea lui Dumnezeu și a Fiului Său. Aceasta înseamnă că și dacă ești credincios de 20 de ani, trebuie să Îl cunoști pe Dumnezeu tot mai mult și mai mult. Cum? Cu și prin credință. Luptă-te această luptă a credinței. Luptă împotriva a tot ceea ce îți stă în cale și te îndepărtează de Dumnezeu.

A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă să cunoști Scripturile. De aceea ne-a dat și Duhul Sfânt, ca să-L putem cunoaște pe El fără să ne învețe cineva.

Și totuși, mulți oameni cunosc Scripturile (sau cred că le cunosc), dar nu-L cunosc pe Dumnezeu.

Un exemplu, în Faptele Apostolilor 13:27: *Căci locuitorii din Ierusalim și mai marii lor n-au cunoscut pe Isus și, prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele Proorocilor, care se citesc în fiecare Sabat.*

Iată că oamenii aceștia citeau Scripturile în

fiecare Sabat și, deși fiecare carte de la Genesa la Maleahi descoperă Persoana slăvită a Domnului Isus, ei nu L-au cunoscut.

Putem citi Scripturile în fiecare zi, dar să le cunoaștem doar la nivel mental, intelectual, pentru că Duhul este stins. De aceea, trebuie să avem grijă ca Duhul Sfânt să fie treaz, să nu fie nimic între noi și Dumnezeu care să împiedice cunoașterea Lui Dumnezeu

și a Domnului Isus, despre care se vorbește de la Genesa la Apocalipsa. Doar Duhul Sfânt ne poate transforma ca să ne asemănăm tot mai mult cu Domnul Isus.

Iată trei versete care ne motivează să Îl cunoaștem pe Dumnezeu:

Jeremia 9.24: *Cel ce se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul care fac milă,*

judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găesc plăcere Eu, zice Domnul.

Daniel spune în 11:32 că *în zilele din urmă aceia care Îl vor cunoaște pe Dumnezeu vor rămâne tari.* Trebuie să fim conștienți că trăim zilele din urmă și că avem nevoie să-L cunoaștem tot mai mult pe Acela care ne-a salvat, care este Tatăl nostru, și pe Cel care a murit pentru noi.

Apoi, trebuie să-L cunoaștem căci El vine repede! Osea 6.3: *Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi...* Dacă din acest verset înțelegem că mesajul către poporul Israel este că vine repede ca Împărat, cât de copleșitoare este iminența venirii Lui ca Mire, iar venirea Lui împlinește scopul final al lui Dumnezeu pentru noi, nu ca să fim duși în cer, nici să trăim veșnic, ci ca să fim asemenea Domnului Isus: Romani 8.29: *Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați.*

Acesta este scopul lui Dumnezeu pentru mine și pentru tine, să fim asemenea chipului Fiului Său, iar la venirea Lui trupul nostru smerit va fi schimbat într-un trup de slavă ca al Lui – 1 Ioan 3:2, Filipeni 3:21.

Un verset din 1 Ioan 2.28 ne atrage atenția prin aceea că apostolul spune că *la venirea Lui să nu rămânem de rușine.* Este posibil așa ceva?

Apostolii vorbesc despre persoana din noi care este: **omul ascuns** (Petru); **omul cel nou** (Col. 3.10, Ef. 4:23, 24); **omul dinăuntru** (2 Cor. 4:16); **omul duhovnicesc** (1 Cor 2:15), iar apostolul Pavel spune că omul dinăuntru se înnoiește din zi în zi (2 Cor. 4:16). Ori tocmai această înnoire evidențiază asemănarea tot mai mare cu Domnul Isus, creșterea în asemănarea cu El din

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.“

zi în zi, deci un proces. De aceea, atunci când Domnul se va ivi, noi vom rămâne la statura omului dinăuntru, dobândită în timpul vieții. În acest fel vom fi rămași „de rușine“, cunoscându-L foarte puțin pe El și asemănându-ne atât de puțin cu El. Urmărind mărturia apostolului Pavel am observat că acesta a fost țelul, scopul trăirii lui, ținta și pasiunea lui: să se despartă de orice lucruri pe care le considera câștiguri și să plătească prețul suferinței pentru a cunoaște pe Hristos, *puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui.* (Filipeni 3:7-15).

Domnul să ne pună în inimă, prin Duhul Sfânt, acest foc, incomparabila și adevărata Cunoaștere a Lui, a vocii Lui, a căilor Lui, a Cuvântului Său! Să tânjim în fiecare zi să fim tot mai mult asemenea Lui, să-L iubim mai mult și să-L așteptăm mai mult! *Gândul acesta, deci, să ne însușească pe toți, care suntem desăvârșiți. Amin!*

Dubul Sfânt – O Persoană care lucrează

Numai o Persoană poate să ne călăuzească în tot adevărul, cum spune Domnul Hristos.

El, Duhul Sfânt, a venit pe pământ la Rusalii, după ce ucenicii au așteptat zece zile, potrivit făgăduinței pe care le-a făcut-o Domnul Hristos când S-a înălțat la cer. De atunci Duhul Sfânt a rămas pe pământ și va rămâne aici până la venirea Domnului Isus. Ca înlocuitor al Domnului Isus, Duhul Sfânt face aceeași lucrare pe care o făcea Domnul Isus când era cu trup pe pământ. Ca Persoană dumnezeiască are aceleași însușiri ca Dumnezeu. Este sfânt, de aceea spunem “Duhul Sfânt”. Urăște păcatul, fiind Dumnezeu. Prin lucrarea Duhului Sfânt oamenii sunt îndrumați să n-aibă nici un fel de legătură cu păcatul. Duhul Sfânt nu este legat de nici un loc. El vede, aude și poate totul. Ca și Tatăl și Fiul, Duhul Sfânt este atotștiutor, atotputernic și pretutindeni.

Când am primit pe Duhul Sfânt, am primit pe Dumnezeu în persoană în inima noastră, ca să lucreze în noi ce e după voia Sa. Când vine în inima noastră Duhul Sfânt, ia naștere un foc care ne aprinde pentru Dumnezeu, pentru voia Sa și pentru gândurile Sale. Vrem să facem voia lui Dumnezeu, fiind gata să renunțăm la orice ne desparte de El și ne împiedică să urmăm pe Domnul Isus. Focul arde tot ce nu e bun. A stinge Duhul înseamnă a stinge acest foc, a stinge această predare și dispoziție de a fi pentru Dumnezeu. Asta nu înseamnă că Duhul Sfânt pleacă. El rămâne, dar nu mai arde. Dacă observăm că Domnul Isus nu mai este pe primul plan în viața noastră, atunci sau noi înșine am stins Duhul sau un altul a izbutit să ne răcească prin vreo observație a sa.

Întristăm pe Duhul Sfânt când îngăduim păcatul în viața noastră. Când suntem supărăcioși, fără dragoste, neprietenoși, pricinuim mâhnire Duhului Sfânt. Dar El nu pleacă din pricina asta, ci doar este mâhnit. Nu trebuie însă să

rămânem așa. Să ne mărturisim păcatul și să credem că Domnul Isus ni l-a iertat. Atunci vine din nou pacea și bucuria în sufletul nostru.

Fariseii și cărturarii puneau lucrarea Domnului Isus pe seama Satanei. Prin aceasta săvârșeau păcatul împotriva Duhului Sfânt. Un credincios nu poate face așa ceva. Și totuși unii credincioși socotesc că au păcătuit împotriva Duhului Sfânt și din această cauză sunt tare mâhniți. Dacă în adevăr ar fi păcătuit împotriva Duhului Sfânt, nu s-ar mai sinchisi despre asta, ci ar sta liniștiți cu fapta lor, căci le-ar lipsi conștiința păcatului. Cine este însă mâhnit și îndurerat, a întristat pe Duhul Sfânt sau L-a stins, dar n-a săvârșit păcatul contra Lui. Întristarea lui este dovada că Duhul Sfânt lucrează în el.

Duhul Sfânt este o Persoană dumnezeiască din veșnicie, întocmai ca Tatăl și ca Fiul. Însă înainte de Rusalii El n-a fost mereu pe pământ, ci venea numai pentru împlinirea anumitor însărcinări. Avea de pildă să pregătească pe un om pentru o anumită lucrare, să-i dea însărcinarea și când omul și-o îndeplinea în puterea Sa, El pleca. Duhul Sfânt era așadar pe pământ pentru o anumită vreme și pentru un anumit scop, și nu mereu cum este de la Rusalii (Cincizecime). De la Rusalii, El a venit să locuiască în om și să rămână în credincios.

În Vechiul Testament era vremea Tatălui. Când s-a împlinit vremea, a venit Fiul ca să îplinească planul Tatălui, anume mântuirea omului prin moartea Sa pe cruce. După ce Și-a terminat lucrarea, Fiul a plecat înapoi la Tatăl. Atunci a fost vremea Fiului. De la Rusalii e vremea Duhului Sfânt. Sarcina Lui este să câștige pe om pentru a-l face copil al lui Dumnezeu prin credința în jertfa Domnului Isus. Așa că noi trăim în vremea Duhului Sfânt. E vremea harului.”

Încercarea credinței voastre

„...Încercarea credinței voastre,
cu mult mai scumpă decât aurul,
care piere și care totuși
este încercat prin foc...”

1 Petru 1.6,7

Credința se lămurește prin suferință, prin necazuri și încercări.

Cuiva i se îmbolnăvise soția. Nădăjduia să se facă bine, fiindcă la un moment dat începuse să se simtă mai bine, dar până la urmă a murit. Acest om și-a luat un concediu, ca să se mai liniștească, totuși neliniștea i s-a tot mărit. Când s-a întors acasa, toți se așteptau să nu fie în stare să predice. El le-a spus însă despre stările prin care a trecut și că i-au fost de mare binecuvântare cuvintele citite în Psalmul 73. Acest psalm este scris de Asaf, un om căruia erau să i se clatine picioarele, pentru că vedea fericirea celor răi, iar el în toate zilele era lovit. A ajuns la versetul 23, unde spune: „*Totuși eu sunt totdeauna cu Tine*”. Și s-a oprit aici și i s-a ridicat inima; acum venise să le spună cum Dumnezeu, prin acest verset, l-a scos biruitor din mâhnirea care era gata să-l doboare.

Înaintea noastră unii au trecut prin suferințe grele. Cine poate să citească epistolele lui Pavel fără să fie izbit de cele ce a avut omul acesta de suferit? În epistola către Romani citim: „*Cine ne*

va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?” Dragostea lui Dumnezeu era turnată în inima lui și rămânea acolo și în cele mai grele împrejurări.

Dumnezeu are un scop înalt cu noi: El vrea să scoată din noi chipuri asemenea Domnului Isus Hristos; și toate prin câte ne trece au să contribuie la atingerea acestui scop. El Se numește „*fericitul Dumnezeu*” și vrea să ne facă fericiți și pe noi.

Prorocul Maleahi vorbește despre Domnul Dumnezeu ca despre un topitor care stă la gura cuptorului și pune argintul în tigaie, îl topește și-l lămurește, scoțând zgura din el. Și se zice că, atunci când topitorul își vede fața în argint, atunci argintul este gata. Topirea aceasta poate să fie în cursul suferinței, prigoanei. Dumnezeu stă însă de veghe astfel ca încercarea să nu treacă peste anumite margini.

Iertarea datoriei și datorria de a ierta

(Matei 18: 21-35)

Una dintre metodele utilizate de Domnul Isus pentru a preda învățătura Sa, a fost pilda sau parabola. Se spune că **pildele sunt povestiri simple ale unor lucruri pământești cu semnificații cerești**. Domnul Isus a folosit pildele ca să transmită niște adevăruri fundamentale pe înțelesul oamenilor. Pilda robului nemilostiv a fost ocazionată de întrebarea pusă de Petru Domnului Isus cu

privire la iertarea ce trebuie acordată aproapelui. Petru știa că trebuie să ierte. Domnul Isus îi învățase cu puțin înainte această lecție pe ucenicii Săi (Matei 6.14) și Petru nu uitase. El știa că trebuie să ierte, știa că nu trebuie să poarte dușmănie fratelui său, știa că nu trebuie să se răzbune. Întrebarea lui era: *De câte ori să iert pe fratele meu, când va păcătui împotriva mea?* Petru avea deja în mintea lui răspunsul la aceasta

întrebare. El credea că este suficient să ierți pe cei ce îți greșesc de șapte ori. Prin aceasta întrebare Petru dorea mai degrabă să obțină confirmarea Domnului Isus. Dar răspunsul cred că ia șocat pe ucenici, niciodată nu au mai auziseră așa ceva: „de 70 de ori câte șapte“. De 490 de ori? Domnul spune că **acolo unde este dragoste, nu pot fi limite de iertare**. Și ca să argumenteze răspunsul dat lui Petru cu privire la iertare și pentru a-i preveni pe ucenici cu privire la consecințele unui spirit neiertător de care ar putea da dovadă niște supuși care au fost ei înșiși ierțați, Domnul Cristos rostește pilda robului nemilostiv. Ce trebuie reținut din această pildă este ideea centrală și anume:

*„...nu există păcate
atât de mari și
atât de multe, pe
care Dumnezeu,
Stăpânul, să nu le
ierțe.“*

IERTAREA DATORIEI ADUCE DUPĂ SINE DATORIA DE A IERTA. Domnul Isus, pe deoparte ne vorbește de iertarea datoriei, pe de altă parte de datoria de a ierta.

I. IERTAREA DATORIEI.

Un prim lucru care îl vedem subliniat în pildă este acesta:

1. Omul este dator. Robul era dator - la fel suntem și noi înaintea lui Dumnezeu.

Matei 18:24 A început să facă socoteala și i-au adus pe unul, care îi datora zece mii de galbeni. Datoria lui era așa mare încât era imposibil să o plătească. Avea să înapoieze o sumă uriașă. Ar fi trebuit să lucreze zeci de ani să își plătească datoria.

Revenind la noi, împăratul este Dumnezeu. Primul rob prezentat în pildă suntem fiecare dintre noi. Îi suntem așa de îndatorați lui Dumnezeu încât orice am face, oricât ne-am strădui, nu vom putea „să ne plătim datoria“. Acesta este mesajul primei părți a pildei: **ești un om așa de vinovat înaintea lui Dumnezeu**

încât ori cât ai trăi și ori câte ai face, tu nu ai resursele necesare să îți plătești datoria. Este imposibil să satisfaci dreptatea lui Dumnezeu, a Împaratului, și să ajungi ca El să te numească liber de orice datorie.

Acest număr uriaș 10.000 de galbeni, de talanți, arată că robul acesta îi datora regelui atât de mult încât nu putea plăti.

Însă uimitor, cu o așa datorie, robul îi spune stăpânului: *Matei 18:26 Doamne, mai îngăduiește-mi și-ți voi plăti tot.* Și te întrebi: cum se poate așa ceva? Robul nu era conștient de datoria pe care o avea înaintea Împăratului. *A avut o percepție greșită asupra datoriei, dar a avut și o percepție greșită asupra lui:* a avut o părere prea

bună despre sine, a avut o încredere prea mare în sine. Credea că o să se descurce el, că o să achite prin propriile forțe imensa datorie – „și-ți voi plăti tot“. **El nu a înțeles cât era de vinovat înaintea împăratului.**

Un al doilea lucru subliniat în pildă:

2. Datoria poate fi iertată. *Matei 18:27 Stăpânul robului aceuia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria.*

E de-a dreptul uimitor. O datorie așa de mare a fost iertată, a fost ștearsă. Și aici trebuie amintit: **nu există păcate atât de mari și atât de multe, pe care Dumnezeu, Stăpânul, să nu le ierte.** Putem fii siguri de acest lucru, pentru că datoria noastră a fost plătită de Domnul Isus, a fost plătită prin jertfa Lui. O cântare spune: *Dreptatea cea Divină cerea o jertfă pentru vină ... Și pe altar Te-ai pus pe Tine, plătind Tu prețul pentru mine.* Scriptura ne spune acest lucru: *Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănile Lui suntem tămăduiți.* (Isaia 53: 5). E de reținut:

pedeapsa pe care noi o meritam a căzut peste El, datoria mea și datoria ta a fost plătită de Domnul Isus Cristos, care din dragoste, care de bunăvoie, a mers la moarte, să șteargă păcatul meu și păcatul tău.

Datoria ta poate fi iertată. Dar când și cum a fost iertată datoria acestui rob?

a. Robul a primit iertarea când s-a rugat, când s-a plecat cu umilință înaintea împăratului, când a implorat mila împăratului.

Matei 18:26 Robul s-a aruncat la pământ, i s-a închinat și a zis: Doamne, mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti tot.

Matei 18:32 ...Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat.

b. Robul a primit iertarea datorită milei împăratului.

Matei 18:27 Stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria.

Vedem în această pildă că stăpânul îl iartă pe rob datorită acestor două motive: *pentru că l-a rugat și datorită milei lui.*

La fel Dumnezeu:

1. Îl iartă pe om datorită atitudinii lui, a omului

care spune: „Doamne, mă

pocăiesc, sunt vinovat înaintea Ta, datoria mea e așa de mare“... și

2. Îl va ierta datorită atitudinii Lui, și anume, milă față de omul care se pocăiește. Nu există iertare fără pocăința și nu ar exista iertare fără milă, fără harul lui Dumnezeu și ele au fost așa de clar arătate pe Golgota.

Am văzut că Domnul Isus pe deoparte ne vorbește de IERTAREA DATORIEI dar în a doua parte a pildei ne vorbește de...

II. DATORIA DE A IERTA.

Acest om, de-acum iertat (imaginați-vă ce eliberare, ce ușurare), îl întâlnește pe un tovarăș,

de slujbă care îi datora 100 lei, 100 de dinari. Datoria acestui om era foarte mică în comparație cu datoria de care am vorbit până acum. În ciuda acestei datorii mici, robul care de-abia fusese iertat, îi spune datornicului său: „*plătește-mi datoria*“. Tovarășul lui se smerește, și îi spune: „*mai îngăduiește-mă*“, exact cum a spus și el împăratului. Însă acest om care a fost iertat de împărat la rândul lui nu a iertat.

Matei 18:30 Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță, până va plăti datoria.

Ce trebuie să învățăm noi din aceasta a doua parte: ***Așa cum Dumnezeu ne-a iertat pe noi, la rândul nostru trebuie să iertăm și noi.*** Trebuie să învățăm că ***așa cum noi am avut parte de milă, la fel trebuie să arătăm milă.***

Rețineți cuvintele: *Matei 18:33 Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?*

„Așa cum
Dumnezeu ne-a
iertat pe noi, la
rândul nostru
trebuie să iertăm și
noi.“

IERTAREA DATORIEI ADUCE DUPĂ SINE DATORIA DE A IERTA. Și oricât de mult ar greși un om față de tine, nu o să reușească vreodată să greșească față de tine cât ai greșit tu față de Dumnezeu. El

ne-a iertat pe noi de o veșnicie de chin în iad și noi nu putem să iertăm pe cineva care în graba vieții ne-a supărat cu ceva? Știu cât de greu este să ierți, dar trebuie să ierți. Uitați-vă la cuvintele Domnului Isus. *Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?*

IARTĂ PENTRU CĂ AI FOST IERTAT, ARATĂ MILĂ PENTRU CĂ AI AVUT PARTE DE MILĂ. *Efeseni 4:32 „...fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos.“*

A young man and woman are shown from the chest up, looking at books. The man on the left is smiling and looking towards the woman. The woman on the right is looking down at a book she is holding. They are both holding several books, some with bright covers like blue and green. The background is a soft, out-of-focus blue and white.

Prieteniile între băieți și fete - o perspectivă biblică

(Ideea articolului mi-a fost oferită de prietenul meu, medicul Daniel Crăciun, căruia îi doresc, și pe această cale, ca Domnul să-l ocrotească și să-l binecuvânteze acolo unde a fost chemat să-și exercite profesia, adică în Olanda.)

Revin în acest articol asupra unei chestiuni incomode – și nu o fac dintr-o fixație bolnăvicioasă, sau de-a dreptul imorală, ci pentru că tema este realmente acută și actuală.

Responsabile de prăbușirea spirituală a generațiilor postdecembriste de creștini sunt, în opinia mea, două fenomene cu care biserica nu a știut să se lupte: pe de o parte, accesul facil la internet, care a adus nu lumea (acesta ar fi puțin lucru!), ci pornografia direct în dormitoarele tinerilor noștri și, pe de altă parte, împământenirea unei mutații sociale care aproape că nu exista acum 15-20 de ani: prietenii dintre băieți și fete.

Se pare că aceasta din urmă este, la nivelul întregii societăți, o invenție de ultimă oră, o noutate absolută, fără corespondent în alte epoci istorice.

A nu se confunda cu concubinajul, care a apărut probabil odată cu căsătoria. Concubinajul nu a fost niciodată un fenomen de masă, un stil de viață unanim acceptat, pe când, în cazul prieteniei amoroase, vorbim deja de un tipar social ireversibil și tiranic. Întreaga societate completează ca tânărul să știe, încă de la grădiniță,

că va trebui să-și facă o prietenă; despre asta îi vorbesc reclamele, filmele, revistele, părinții, profesorii. Iubirile de-o vară au devenit un fel de marcă a adolescenței, alt concept supralicitat în vremurile noastre.

Biserica, în grija ei pentru aparențe, nu a făcut decât să patenteze forma cea mai grotescă de senzualitate juvenilă: aveți voie să faceți orice, dar fără relații intime. Prin urmare, tinerii creștini se supun cu voluptate unei contorsionări aproape imposibile din punct de vedere biologic. Ei stau împreună ore în șir, se îmbrățișează, se sărută, se

pipăie – ca toți ceilalți tineri din „lume” - apoi o conduc pe domnișoara acasă și, după ce ajung în dormitoarele lor, pentru că sunt surescitați la maximum, dau drumul calculatorului și termină singuri ceea ce au început cu prietena.

Așa că trebuie să o spunem franc: prietenia dintre un băiat și o fată este incompatibilă cu standardul sfințeniei lui Dumnezeu. Este ceea ce voi încerca să demonstrez în continuare.

Argumentul prudenței

Când se referă la ispitele tinerilor, Biblia are un singur îndemn: „*Fugi de poftele tinereții!*” (2 Tim. 2.22). Explicația acestei prudențe extreme ar fi aceea că vorbim acum de unul dintre cele mai puternice instincte umane: cel sexual. În genere, nu i te poți opune frontal. Ar fi mai bine să

fugi, adică să stai cât mai departe de orice lucru sau conjunctură care ar putea să-l trezească. Dacă ai apucat-o pe calea care duce înspre locuința femeii stricate – fii atent, dragul meu, doar dacă ai intrat pe strada ei! –, vei semăna în curând cu proverbialul bou pe care îl duci la măcelărie.

Biblia spune „*Fugi!*”, iar tu alegi să fii prietenul ei,

să petreci ore întregi cu ea, numai cu ea! Duhul Sfânt îți șoptește: „*Fugi!*”, iar tu alegi s-o ții tandru de gât și să-i susuri la ureche nimicurile tale romantice! Nu ți se pare că sunt două acțiuni care se opun? Nu ți-e teamă de ce se poate întâmpla dacă nu fugi? Te consideri mai tare decât Timotei, care trebuia să fugă mâncând pământul, cât era el de ucenic al lui Pavel?!

O să adaug două texte ajutătoare, ceva mai explicite: „...*fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste, nu în aprinderea poftelor ca Neamurile...*” (1 Tes. 4.4, 5) și „*și nu purtați*

„*Fugi
de poftele
tinereții!*”
(2 Timotei 2.22)

grijă de firea pământească, pentru ca să-i trezești poftele.“ (Rom.13.14). Nu forțăm deloc textul când susținem că ele ne învață să ne îndepărtăm de toate sursele de ispitire, susceptibile de a stârni în noi pofta și să facem din asta un stil de viață. Nu e prietenia o astfel de sursă? Nu creează ea contextul inflamării hormonale celei mai severe?

Poate că vei argumenta că nu vrei decât să ai o relație de inimă, fără nici un fel de implicație de altă natură. Nu neg că în intenție așa ar

putea sta lucrurile. Dar în fapt, orice psiholog și-ar putea spune că dorința aceasta de a avea comuniune cu un anume băiat, cu o anume față se conectează automat cu instinctul sexual. Nu poți să desparți tu ceea ce Dumnezeu a unit fiziologic în tine. Fără să-ți propui tu, mai devreme sau mai târziu, se va trezi în tine pofta, care va cere imperios o descărcare.

Ceea ce voi povesti acum este o întâmplare reală, dar ea se petrece, cu mici variații, în cazul atâtor tineri creștini încât pare a fi modelul

însuși al Căderii, în această eră digitalizată și iresponsabilă pe care o trăim.

Tânărul nostru avea o prietenă, cu care, de altfel, își propusese să se căsătorească. Își făgăduiseră să stea cât mai departe unul de celălalt și să mizeze pe virtuțile de comunicare, de socializare ale relației lor. În seara aceea a condus-o cu mașina până acasă, preț de câțiva kilometri. Era un întuneric blând și învăluitor. Ea și-a așezat mâna ei stângă peste dreapta lui încleștată pe maneta schimbătorului de viteze. Mângâierea a fost ușoară ca adierea unei brize de primăvară.

„Atunci s-a trezit ceva în mine, ceva împotriva căruia mă crezusem imun, s-a trezit o poftă mare, a povestit tânărul. Abia am reușit să-mi țin mâinile în frâu până la ușa apartamentului ei, m-am întors acasă cu toată viteza și am intrat pe net. Am căutat cel mai tare site pornografic pe care îl știam... Frate dragă, timp de doi ani nu am mai avut probleme cu așa ceva. Eram convins că Domnul mă scăpase definitiv. Dar a fost de ajuns o atingere ca tot haosul acela să dea din nou buzna în viața mea!“

Acum ai înțeles argumentul prudenței?

Argumentul standardului biblic

Despre acest al doilea aspect al demonstrației aș vrea să scriu curgător și frumos. Subiectul e atât de gingaș încât merită a fi tratat fără încrâncenarea mea obișnuită. De aceea, dragă cititorule, relaxează-te și inhibă-ți, pe cât posibil, antipatia față de autor. Cuvântul Domnului, pe care îl vom deschide, îți va răsplăti bunăvoința. Cuvântul grecesc, nou-testamental, pentru „puritate“ este *hagneia*, iar adjectivul corespunzător este *hagnos*. Pe acesta din urmă îl întâlnim într-un verset-capodoperă, doldora de sensuri și de aplicații. Iată-l pe Pavel notându-și năduful și îngrijorarea: *„Căci sunt gelos pe voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.“* (2 Cor. 11.2). Ultimul cuvânt este *hagnos* (=curat, pur).

Deși indirect, textul nostru fixează standardul divin al purității (înțelegă aici explicit ca puritate sexuală). Vă rog să observați că Pavel face uz de o alăturare care ar putea părea nenaturală și repetitivă: el spune „*fecioară curată*“. De ce mai era nevoie aici de determinativul „*curată*“? Pentru că puritatea sexuală, castitatea nu se referă în primul rând la aspectul fizic, ci este o stare de spirit, un mod de viață care implică cu prisosință emoțiile, gândurile, motivațiile actelor noastre, într-un cuvânt toată ființa noastră.

Drept dovadă atașăm câteva sensuri ale cuvântului *hagnos*, pe care le-am cules dintr-un lexicon on-line (www.biblos.com):

- pur (în adâncul inimii);
- virginal, cast, inocent;
- pur înăuntru și în afară;
- sfânt (pentru că nu este contaminat);
- fără nici un fel de stricăciune (chiar și în interior, în adâncul ființei);
- neamestecat cu nimic condamnabil.

Prin urmare, puritatea este un element de interior, o virtute lăuntrică, înainte de a fi, pur și simplu, un detaliu somatic. Puritatea nu e totuna cu virginitatea. Biblia nu spune doar: Fiți virgini! Biblia insistă: Fiți puri! Fiți inocenți!, ceea ce este, să recunoaștem, infinit mai mult.

Odată clarificată această chestiune preliminară, vreau să atrag atenția asupra unui sens foarte important al conceptului de puritate, și anume inocența, naivitatea. Nuanța aceasta semantică face parte din însăși definiția curăției biblice. Când Pavel scrie „*fecioară curată*“, el subînțelege nu numai că nu a avut o experiență intimă, ci și că ea nu știe aproape nimic despre acest lucru. Domeniul relațiilor cu băieții este deocamdată unul pecetluit pentru ea. Gândurile ei, sentimentele ei, cu atât mai puțin conduita ei nu cunosc nimic asemănător cu relația unul-la-unul dintre un băiat și o fată.

Naivitatea, inocența aceasta poate să însemne foarte bine o sănătoasă ignoranță, lipsă de

curiozitate și de preocupare. Un tânăr curat sau o tânără curată nu se arată interesat de aspecte cărora nu le-a sosit încă timpul în viața lui. El nu stă la scara blocului trăgând cu urechea la ceea ce vorbesc cei de vârsta lui despre lucruri mai mari decât ei. Discuția colegelor de clasă despre băieți și despre tot felul de senzații tari și ieftine n-o interesează pe tânăra noastră. Ea nu scotocește după reviste sau site-uri care să-i facă accesibilă marea taină a dragostei... Ea nu știe, nu caută și dacă îi ajung la urechi

astfel de informații, se curățește imediat ca de o întinăciune periculoasă.

Mai este un domeniu în care trebuie să fie activat scutul inocenței: emoțiile. Un adolescent curat nu va alimenta și nu se va lăsa în voia sentimentelor legate de celălalt sex. El își va păzi inima mai mult decât orice, pentru că, în ciuda a ceea ce spune cu atâta convingere lumea, emoțiile de genul acesta sunt controlabile. Ele pot fi împărtășite unui frate mai matur în credință, pot fi mărturisite Domnului – și pacea

aceea feciorelnică revine.

Dar mă tem că inimile unora dintre fetele noastre seamănă mai degrabă cu cea insulă din Pacific în care au loc periodic experimente nucleare: unde te uiți numai cratere și sfârtecături. Se îndrăgostesc cât pot de des, suferă din dragoste mai abitir ca un mucenic și, deși în aparență sunt fete la locul lor, inima lor, biata lor inimă se va usca în curând de suprasolicitare. Copilițe de 13-14-15 ani care să cunoască ce-i gelozia, sau decepția, sau rivalitatea amoroasă? Fiți sigure că Dumnezeu nu a intenționat asta pentru voi!

Acum înțelegi de ce prietenia nu are nici un loc în planul lui Dumnezeu pentru tine? Pentru că încalcă principiul inocenței pe care tocmai l-am explicat. În momentul în care tu singularizezi o anumită persoană și te porți cu ea cam cum se poartă un bărbat căsătorit cu soția lui (deși voi nu sunteți căsătoriți), ai depășit de mult geamandura inocenței. Privirea galeșă, șoaptele înfiorate și gesturile tandre pe care vi le adresați unul altuia sunt, dragul meu, dintr-un alt film. Dumnezeu scrisese un scenariu mai bun pentru tine.

Chiar nu scrie nimic în Biblie despre prietenii dintre băieți și fete?

Unii dintre voi vor spune că tot ce am desfășurat până aici atinge de o manieră indirectă și vagă chestiunea prietenilor dintre băieți și fete. În fond Biblia nu pomenește nimic despre așa ceva, îmi veți argumenta voi cu seriozitate. Chiar dacă lucrurile ar sta astfel, respectiva omisiune nu ar fi un cec în alb pentru toți tinerii care vor să-și facă o prietenă, ci eventual o confirmare a ipotezei cu care am început articolul, și anume că acest soi de relație este o invenție foarte recentă. Ea nu exista în vremurile biblice și referirile explicite ale Scripturii nu țin seama de ea.

Duhul Sfânt pare a fi anticipat totuși destul de mult în direcția care ne interesează. Cel puțin în două situații, când discută problema tinerilor necăsătoriți, acest uimitor om al lui Dumnezeu care a fost Pavel face niște precizări de mare

actualitate. Cele două versete pe care le voi cita se constituie, de altfel, într-un ghid de viață creștină genial de simplu și de practic.

1. „Cine nu este însurat se îngrijește de lucrurile Domnului, cum ar putea să placă Domnului”. (1 Cor.7.32) În contextul în care celui căsătorit abia dacă i se permite, ca o concesie, „să placă” și soției lui, e evident că, înainte de căsătorie, Domnul nu are de gând să împartă inima și loialitatea noastră cu nimeni. A avea un prieten înseamnă a nu-i fi credincios. Punct. Versetul nu ne lasă nici o altă interpretare.

2. „sfătuieste... pe cele tinere ca pe niște surori, cu toată curăția.” (1 Tim. 5.2). Avem aici făcută inteligibilă toată taina relației dintre sexe înainte de căsătorie: Timotei, care după toate aparențele era necăsătorit, trebuia să trateze tinerele fete ca pe niște surori. Dacă te porți față de fratele sau sora ta de credință altfel decât față de un frate sau o soră de trup, ai ieșit din perimetrul purității.

Am convingerea că nu altceva a vrut să poruncească Pavel când a încheiat precaut: „Timotei, cu toată curăția!”. Inutil să mai adaug că termenul folosit aici pentru „curăție” este tot *hagneia*...

Legile tăcerii

1. *Taci, dacă nu ai de spus ceva valoros! – Matei 12:36*
2. *Taci, atunci când ai vorbit destul! - 1 Corinteni 14:30*
3. *Taci, până când îți vine rândul să vorbești! - 1 Corinteni 14:30*
4. *Taci, atunci când ești provocat! - Matei 26:63*
5. *Taci, când ești nervos și iritabil! Iacov 3: 5,6*
6. *Taci, când intri în biserică, pentru ca Dumnezeu să-ți poată vorbi!- Psalmul 37:7*
7. *Taci, când pleci de la biserică, pentru ca Duhul Sfânt să poată imprima în mintea ta lucrurile pe care le-ai auzit! – Matei 13:23*
8. *Taci, când ești ispășit să bârfești! - 1 Petru 3:10*
9. *Taci, când ești ispășit să critici! – Amos 5:13*
10. *Taci, cât să ai timp să gândești înainte de a vorbi! – Ioan 8:6*

Floarea Ta, Isus...

*Floarea Ta, Isus iubit,
sfântă-n inimi ne-a-înflorit,
din sămânța cea de jar
pusă pe-al Golgotei-altar.*

*Floarea vieții celei noi
Tu ai răsădit-o-n noi,
ca s-aducă rod frumos
chipul Tău, Isus Hristos.*

...

*Floarea dragostei de sus
Tu în inimi ne-ai adus,
și-n petalele-i de foc
să Te vezi în orice loc.*

*O, Isuse, Dumnezeu,
fă-ne proaspătă mereu,
floarea Ta, în noi deplin,
până-n veci de veci, amin.*